

Я крыкну адразу:
„Здыміце вяроўку!
Вяроўку здыміце
хутчэй, ліхадзеі!“
Усё для жыцця
я зрабіў бы, што трэба:
на дзіўнай машыне
узняўся б у неба,
залез бы адзін
ва ўзрыўную ракету, —
шукаў бы
далёкую
зорку-планету.

Але й на зямлі я
не знаюся з сумам,
і сіняе неба
мне бачыць прыемна,
і радасна ведаць,
і хораша думаць,
што вось я — жыву,
і жыву недарэмна.

Але каб узялі ў мяне вы —
ну, колькі? —